

ወደ ዘላለም መግባት

ኅዳር 13 ሰኞ 20፣ 2018

“ወዳጆቹ ሆይ፥ አሁን
የእግዚአብሔር ልጆች ነን፥
ምንም እንደምንሆን ገና
አልተገለጠም። ዳሩ ግን
ቢገለጥ እርሱ እንዳለ
እናየዋለንና እርሱን
እንድንመስል እናውቃለን።”

(1 ዮሐንስ 3:2)

ምንም እንኳን ከእግዚአብሔር ጋር መገናኘትና በህይወታችን ሁሉ እርሱን እያወቁ መኖር አስፈላጊ ቢሆንም የክርስቲያን ግብ እርሱ አይደለም።

የሚበልጥን ነገር ለማሳካት እንመኛለን። በምድር ላይ ያወቅነውንና የተገናኘነውን እርሱን ፊት ለፊት መገናኘት እንፈልጋለን።

ያ ጊዜ መቼ ይሆን? ከዚያስ በኋላ ምን ይሆን? ይህን ማወቅ የዕለት ከዕለት ህይወታችንን እንዴት ይለውጠዋል?

የመጠበቅ ጊዜ

ዳግም ምፅዓቱ

ቤታችን ስንደርስ

ዘላለምን ምን እያደረግን እንቆያለን?

ኃላፊነታችን

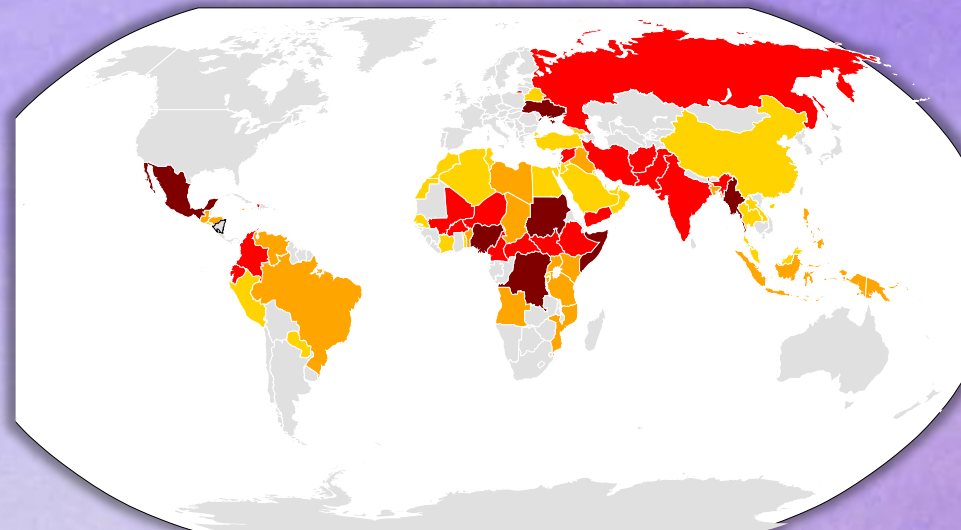
የመጠበቅ ጊዜ

“ነገር ግን በመጨረሻው ቀን የሚያስጨንቅ ዘመን እንዲመጣ ይህን እወቅ።” (2 ጢሞቴዎስ 3:1)

ኢየሱስ ከዳግም መምጣቱ በፊት የሚሆኑ ምልክቶችን ሰጥቶናል። ጊዜው በቀረበ መጠን እየተባባሱ የሚሄዱ ተከታታይ ክስተቶች አሉ (ማቴ 24:6-11):

- ጦርነትና የጦርነት ወሬ
- ሕዝብ በሕዝብ ላይ ይነሳል
- ረሃብ፣ ቸነፈርና የምድር መንቀጥቀጥ ይሆናል
- ክርስቲያኖች ይጠላሉ
- አጠቃላይ ከህደት ይኖራል
- ሀሰተኛ ነጋዴት ብዙዎችን ያታልላሉ

በመካሄድ ላይ ያሉ ጦርነቶች በካርታ ላይ:

- ከባድ ጦርነቶች (10,000ና ከዚያ በላይ ተገድለዋል)
- ቀላል ጦርነቶች (1,000-9,999 ተገድለዋል)
- ግጭቶች (100-999 ተገድለዋል)
- አለመስማማቶችና ጥሎች (1-99 ተገድለዋል)

በነዚህ “አንጨናቂ ጊዜያት” መተማመናችንን ለመጠበቅ (2 ጢሞ 3:1) ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ግንኙነትን ማጎልበት አለብን፤ እናም ኃጥያታችን ይቅር መባሉንና በእርሱ መዳናችንን ማረጋገጥ አለብን።

መንፈሳዊ መነቃቃት ያስፈልጋል። እንደ አሳፍ “አቤቱ፣ መልሰን፣ ፊትህንም አብራ፣ እኛም እንድናለን።” ብለን መጸለይ አለብን (መዝ 80:3)።

ዳግም ምፅዓቱ

“መላእክቱንም ከታላቅ መለከት ድምፅ ጋር ይልካቸዋል። ከሰማያትም ዳርቻ እስከ ዳርቻው ከአራቱ ነፋሳት ለእርሱ የተመረጡትን ይሰበስባሉ።” (ማቴ 24:31)

ማቴዎስ 24:29-31 ላይ የዚህ ታላቅ ክስተት ዋና ዋና ሁኔታዎች ተዘርዝረዋል፤ ትዕይንቱ በሌሎችም ጥቅሶች በተጨማሪ ተብራርቷል፡

በዚያን ሰዓት መለከት ሲነፋና አይን ሁሉ ኢየሱስን ሲያየው መጠበቃችን ለመልካም እንደሆነ እናውቃለን። እያንዳንዱ መሪ ጸሎት፣ ከእርሱ ጋር ጊዜ ማሳለፍን ያስቀደምንበት እያንዳንዱ ጊዜ፣ ስለእርሱ በድፍረት የተናገርንበት እያንዳንዱ ጊዜና እያንዳንዱ ፈተና—ሁሉም ፍፃሜውን የሚያገኘው የእርሱን ፊት ስናይ ነው።

ታላላቅ የምድር መናወጦች መሬትን ያርዷታል (ራዕ 6:12-14)

የሰው ልጅ ምልክት በሰማይ ይታያል (ትንሽ ደመና ይታያል)

ኢየሱስ በደመናት ላይ በድንገት ይገለጣል (ራዕ 1:7)

ድምጹ መታንን ሲያስነሳ በህይወት ያሉትን ደግሞ ይለውጣቸዋል (ዮሐ 5:28፣ 1 ተሰ 4:16፣ 1 ቆሮ 15:51-52)

መላዕክቱ የተዋጁትን ይሰበስቡና ወደ ኢየሱስ ይወስዷቸዋል (1 ተሰ 4:17)

ቤታችን ስንደርስ

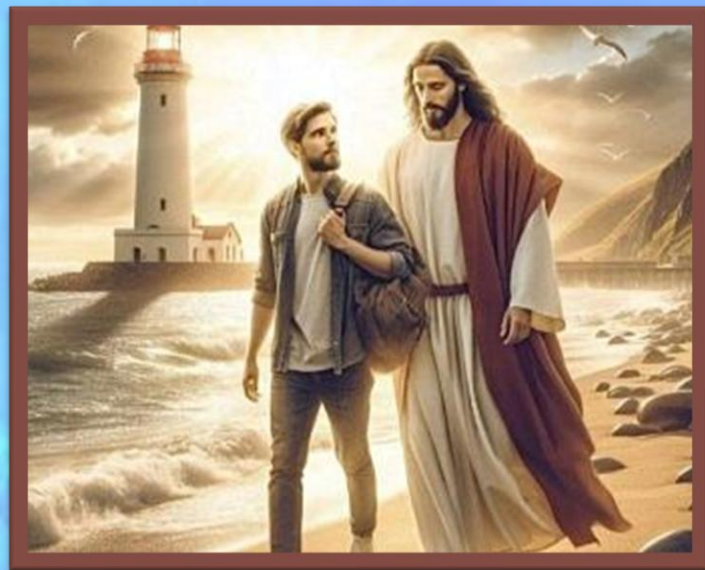
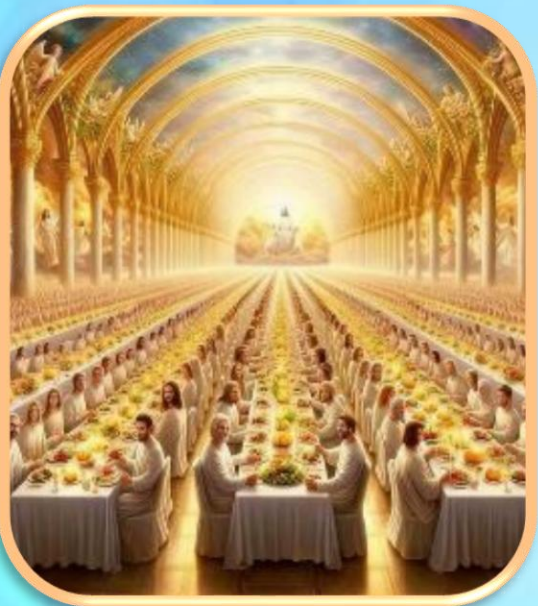
“በአባቴ ቤት ብዙ መኖሪያ አለ፤ እንዲህስ ባይሆን ባልኋችሁ ነበር፤ ስፍራ አዘጋጅላችሁ ዘንድ እሄዳለሁና፤” (ዮሐንስ 14:2)

ኢየሱስ በሰማይ ለእኛ ያዘጋጀው ስፍራ አለ፤ በአዲሲቷ ኢየሩሳሌም ለዘላለም እንኖራለን (ዮሐ 14:2፣ ዕብ 11:10፣ ራዕ 21:10)።

ይህቺ ከተማ በውስጧ ከምንኖረው ከእኛ ጋር “የበጎ ሙሽራ” ተብላ ትጠራለች (ራዕ 21:2፣ 9 ፤ ራዕ 19:7-8)።

በአዲሱ መኖሪያችን የምንገኝበት የመጀመሪያ ዝግጅት ታላቁ የበጎ ሰርግ የእራት ግብዣ ይሆናል (ራዕ 19:9)።

የክርስቶስ ሙሽራ ለመሆን ግን መጀመሪያ በምድር ላይ የእርሱ ሙሽራ መሆን አለብን። ከኢየሱስ ጋር የቅርብ ወዳጅነት አሁን ልንመሰርት ይገባል። እርሱን በይበልጥ ማወቅ አለብን። በየዕለቱ ከእርሱ ጋር ልንነጋገር ይገባል። እርሱን ልናምነው ይገባል። ከእርሱም ጋር ለዘላለም መኖር የምንጀምርበትን ቀን መናፈቅ አለብን።

ዘላለምን ምን እያደረግን እንቆያለን?

“በዙፋኑ መካከል ያለው በጉ እረኛቸው ይሆናልና፤ ወደ ሕይወትም ውኃ ምንጭ ይመራቸዋልና፤ እግዚአብሔርም እንባዎቻን ሁሉ ከዓይናቸው ያብሳል።” (ራዕይ 7:17)

በሰማይ የምናገኘው ትልቁ በረከት ኢየሱስን በአይናችን ማየትና ስላደረገልን ነገር እርሱን ማመስገን ነው።

ነገር ግን ዘላለም በሰማይ አንኖርም። ዘላለም ወደ ምንኖርበት ወደ አዲሱ ምድር የምንወርድበት ጊዜ ይመጣል (ራዕ 21:1-3፤ መዝ 37:9)። በዚያ ክፉ የማይገኝ ቢሆንም ኢየሱስ የሚጠነቀቅልን እረኛችን መሆኑን ይቀጥላል (ኢሳ 25:8፤ ራዕ 7:17)።

በዚያ የሚኖረን ሕይወት ልማዳዊ እንደማይሆን እርግጥ ነው። እግዚአብሔር ልክ ሰውን ሲፈጥር ስራን እንደ ሰጠው እያንዳንዳችን ደግሞ በዚያ ዓላማ ይኖረናል። እውቀታችንን ማሳደግ እና አዳዲስ ድንቆችን የማግኘት እድሉ ይኖረናል።

አሁን እንደሆነው ሳይሆን ሀሳባችን መቶ በመቶ በእግዚአብሔር ላይ ይሆናል፤ ፍቅሩም ሙሉ ማንነታችንን ያጥለቀልቀዋል (ራዕ 14:1)።

ኃላፊነታችን

“መንፈሱና መሸራይቱም፡- ና ይላሉ። የሚሰማም፡- ና ይበል። የተጠማም ይምጣ፤ የወደደም የሕይወትን ውኃ እንዲያው ይውሰድ።” (ራዕይ 22:17)

በዘላለም መኖሪያችን አዲሲቱ ኢየሩሳሌም የሕይወት ውሃ ወንዝ ከእግዚአብሔር ዙፋን ስር እየፈሰሰ የሕይወት ዛፍን ያጠጣል (ራዕ 22:1-2)። የተትረፈረፈ ሕይወትና የዘላለም ሕይወት በዚያ ይገኛል።

እርሱ ጋር በነፃ መድረስ ይቻላል። ኢየሱስ ዋጋውን ሁሉ ከፍሎታልና። እኛም አንድ ቀን የመንፈስ ቅዱስን ጥሪ ሰምተን መንገዱን አውቀነዋል። ነገር ግን መንገዱን የማያውቁት ብዙዎች አሉ።

የዘላለምን ሕይወት ለሚሾት ግን ደግሞ መንገዱን ላላወቁት ሁሉ እኛ ኃላፊነት አለብን። “የተጠማም ይምጣ፤ የወደደም የሕይወትን ውኃ እንዲያው ይውሰድ” እያልን በጩኸት ማወጅ አለብን (ራዕ 22:17)።

ከዚያ ውሃ የምንጠጣበት ጊዜ እስኪመጣ ድረስ በመጠበቅ አንታክት። ጉጉታችንን በግለት እንቀጥል። ናልን ጌታ ኢየሱስ።

“ታላቁ ተጋድሎ አለቀ። ኃጥያትና ኃጥያተኞችም የሉም። ዓለማት ሁሉ ነጽተዋል። በተንጣለለው ፍጥረት ውስጥ ተመሳሳይ የአንድነትና የደስታ ትርታ ይሰማል። ሁሉን ከፈጠረው ከእርሱ፣ ሕይወት፣ ብርሃንና ደስታ ስፋታቸው ባልተገደቡት ዓለማት ውስጥ ይፈሰሳሉ። ከረቂቅ አተም እስከ ታላቁ ዓለም ድረስ ሁሉም ነገሮች፣ ህያዋንም ቢሆኑ ግዑዛን፣ ባልተሸፈነ ውበታቸውና በፍጹም ሐሴት እግዚአብሔር ፍቅር ነው ሲሉ ይናገራሉ።”